

had moeten verwonderen, doch op dat oogenblik scheen het alles zeer natuurlijk). Maar toen het konijn werkelijk een horloge uit zijn vestzak haalde en daarop keek en zich daarna weer voortspoedde, sprong Alice op, want plotseling bedacht ze, dat ze nooit te voren een konijn had gezien met een vestzak of met een horloge om daaruit te halen en daarom liep ze het, brandend van nieuwsgierigheid, achterna, de weide over en kwam gelukkig nog juist bijtijds om het te zien verdwijnen in een groot konijnenhol onder de heg. Het volgende oogenblik ging Alice er ook in, het konijn achterna, er heelemaal niet aan denkend, hoe ter wereld ze er weer uit moest komen.

Het konijnenhol liep een poosje door zoo recht als een tunnel en schoot toen plotseling naar beneden, zoo plotseling, dat Alice geen oogenblikje tijd had er aan te denken om te blijven staan, tot ze besepte, dat ze neerviel in een diepe put. Nu was of de put heel diep, of ze viel erg langzaam, want ze had overvloed van tijd om onder het vallen rond te kijken en zich verwonderd af te vragen, wat er nu verder wel met haar gebeuren zou. Eerst trachtte ze naar beneden te kijken om te zien, waar ze heenging, maar het

2

was te donker om iets te onderscheiden. Toen keek ze naar de zijwanden van de put en merkte op, dat die vol kasten en boekenplanken waren. Hier en daar zag ze landkaarten en platen aan houten pennen hangen. Ze nam een pot van een der planken, die ze voorbijkwam. Op het etiket stond «Sinaasappel-moes», maar tot haar groote teleurstelling was de pot leeg. Ze wilde hem liever niet laten vallen, omdat ze bang was iemand te zullen dooden en daarom probeerde ze hem in een der

